

ŠEPOŤ NEVINNÝCH

The book cover features a winter landscape with snow-covered evergreen trees and mountains in the background. In the foreground, a group of people is silhouetted against a bright yellow-orange glow. A large, dark silhouette of a person stands in the center, looking towards a group of smaller, lighter-colored silhouettes. A wooden fence and a building are partially visible on the right. The sky is a mix of purple and blue, with several small black birds flying.

JOSEF ŠORM

Kniha
Zlín

Šepot nevinných

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Josef Šorm

Šepot nevinných – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Hrob
Šeřík
Bolest
Matka
Vánoce
Zlín

ŠEPOT
NEVINNÝCH

JOSEF ŠORM

Kniha
Zlín

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale
skončit nemusí!
Pošlete ji dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací
použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio
vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě
navýší Restorio částku o 20 %.

© Josef Šorm, 2026
Cover design © Filip Hřiba, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1120-4
ISBN e-knihy 978-80-259-1121-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-259-1161-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1162-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro Manču

Tento příběh je fikce. Všechny postavy, jména, místa i události vznikly z autorovy představivosti. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, nebo se skutečnými činy je náhodná a neúmyslná.

Slova a skutky postav patří výhradně jim. Nejsou výpovědí autora o světě, ale součástí příběhu, který se odehrává jen na těchto stránkách.

*Malá, hnědá, tváři divé pod plachetkou osoba;
o berličce, hnáty křivé, hlas – vichřice podoba!*

– Polednice, Karel Jaromír Erben

Prolog

Klečel. Nemohl odtrhnout oči od bílých vloček dopadajících na zem. Hypnotizovaly ho. Horká krev pomalu rozpouštěla sněhové krystaly a vsakovala se do bílého závoje pokrývajícího zem.

Pohled mu sklouzl dolů k rozříznutému břichu. Připomnělo mu otevírající se tlamu vánočního kapra, jak si ho pamatoval z dětství.

Měl cítit šok. Měl by panikařit, křičet, volat o pomoc. Nic z toho ale neudělal. Šok se proměnil v úlevu, že všechny obavy, strachy, smutky i vzteky z něj odcházejí. Jednou provždy.

Instinkt, zahrabaný někde hluboko pod dekou klidu a míru, mu velel, aby se snažil ránu zavřít. Jako ve snách se pokoušel dlaní ránu zacelit. Krev mu však mezi prsty dál vytékala. Jako ve snách cítil její lepkavost.

Barvy se začaly vytrácet a svět se začal propadat do temnoty. Brzy, příliš brzy, pomyslel si. Ještě měl tolik plánů. Tolik věcí, které nestihl a chtěl. Zvláštní. Poprvé v životě pocítil svobodu. Viděl vše, co se mu podařilo vybudovat a nashromáždit. Všechny kroky, které podnikl, aby přežil, aby se zajistil, aby se dostal na vrchol, se teď zdály tak zbytečné. Tak směšné. V tento okamžik z něj uniká život a je mu jedno, kolik peněz leží na účtu. Kdyby měl dost sil, vybuchl by smíchy nad svou pošetilostí. Nad tím, jak celý život prožil ve strachu.

Do srdce se mu vloudila lítost. Už nikdy nespátří zasněžené kopce. Neucítí písek, jak se mu lepí na mokré paty. Neuslyší zpěv ptáků v korunách stromů. Neokusí chuť čerstvě utrženého jablka.

Milosrdné mdloby ho přivítaly ve svém chladném objetí.

Zdalo se mu to? Zaslechl snad vzdálený nářek? Nebo to byl šepot? Rostislav Skalák se ještě jednou pokusil zbystřit smysly. V rychle houstnoucí temnotě spatřil vysokou, vyzáblou postavu, zahalenou v otrhaném plášti, obličej skrytý pod hlubokou kapucí. Z jejího stínu na něj svítily dvě temně rudé hladové planoucí oči.

Zalupal po dechu. Srdce mu sevřel ochromující strach. Země se k němu začala přibližovat, a když udeřil hlavou do sněhu, vydechl naposledy. Na jeho nehybné tělo tiše padaly vločky a vše skrývaly pod bílou přikrývkou. To dobré i špatné.

***

*Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo,
kdo vydávají tmu za světlo a světlo nazývají tmou,*

Starý zákon, Izajáš 5:20

Kapitola I. Návrat domů

*sobota 21. prosince 2019,
den nalezení Skalákova těla*

10:10, Domažlice, Sofie

Měla se cítit uvolněná, důvěřovat procesu a lidem kolem sebe. Místo toho dokázala myslet jen na jediné. Zasloužila si aspoň malou odměnu. Chvilku na všechno zapomenout. Zítra s tím skončí. Dnes ještě ne. Už to vydržela tak dlouho, tak by si mohla dopřát trochu radosti. Měla na to právo.

Naštěstí ji ze snění vytrhla ruka s kelímkem hnědé břechky, která měla být kávou. Viděla špinu za jeho nehty. Cítila z něj cigarety, levné pivo a propocené tričko z předchozího dne. Asi se mu bůhvíproč líbila. Když chodila makat, malovala se a nosila hezké oblečení. Teď vypadala o deset let starší, než jí bylo ve skutečnosti. Ztratila své štíhlé boky. Mastné vlasy nemyté několik dní si stahovala do culíku a schovávala pod kapucí mikiny, kterou nesundala ani uvnitř. Vytahané ošoupané kalhoty jí neslušely. Kdysi dokázala chlapy snadno nažhavit, když chtěla. Šlo to pak všecko rychleji. Teď ale nic takového nedělala. Vypadala jako šedá myš. Zubožená, opelichaná, vyčerpaná holka, která už neměla na nic sílu. A tenhle kluk se přesto kolem ní motal. On se jí nelíbil ani trochu.

Chvilí mluvil o ničem. Snažila se tvářit, že ho poslouchá. Občas přikývla a mdle se usmála, ale nedokázala vnímat, co říká. Myslela jen na ten slastný okamžik, kdy přichází první vlna euforie a pak klid, který se zdál tak nekonečný.

Setkání proběhlo stejně, jako vždycky. Obecné povídání o ničem. Pak sdílení. Vlažný potlesk. Sdílení. Znuděný potlesk. Ona mlčela. Na konci vydrmolili společnou afirmaci. Bože, dej mi vytrvalost, abych překonal věci, které změnit nemohu, dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu, dej mi moudrost, abych tyto věci dokázal rozlišit. Modlitba zatracených. Alkoholiků. Feťáků. Zatracenců.

Když měli odcházet, loudala se. On na ni počkal venku. Zeptal se, jestli chce skočit na kafe. Ano. U něj doma. Milovala se s ním

neobratně, mechanicky. Dva cizí lidé. Jako by se báli do toho dát jakékoli emoce. Měla pocit, že je myšlenkami někde jinde. Stejně jako ona. Nevadilo jí to, naopak. Sex, který byl o všem, jen ne o blízkosti. Jako dva lidé, kteří se schovali před deštěm pod viaduktem a chvíli je poutají stejné okolnosti.

Hlavně dokázala vydržet.

Nepřemýšlej o zítřku. Ber každý den tak, jak je. Teď se aspoň chvíli necítila, že by se raději oběsila.

23:30, Málaga, Španělsko, Izabela Gent

Vrtěla se na kovové letištní sedačce a marně se snažila najít tu správnou polohu, ve které by se necítila jako nacpaná v konzervě. Strávit Vánoce ve Španělsku v Málaze se zdálo zpočátku jako geniální nápad. Koupání ani plavky na pláži sice nepřicházely v úvahu, ale příjemných osmnáct stupňů a modrá obloha lákaly mnohem více než šedivé zataženo a lezavá zima prosincové Prahy.

Ve španělském přístavním městě však dávno skončila turistická sezona a většina restaurací, barů i kaváren se neprodyšně uzavřela za kovovými roletami. Málaga se ukládala k zimnímu spánku a Izi s Johannem a Ester, která měla na protest proti tomuto tyranskému jednání nasazený znechucený výraz, se tak museli potulovat poloprázdnými ulicemi.

Většinu dní strávili chozením po pláži a posedáváním uvnitř několika málo otevřených kaváren, zatímco popíjeli café con leche vedle místních. Johann se snažil, věděla to. Ona se také snažila. Ester si však nebrala žádné servítky a bez ostychu prudila oba dva. Svou matku možná ještě víc.

Netrvalo dlouho a staré hádky znovu visely ve vzduchu. Izabela si měla opakovat, za co všechno je vděčná. Přežila ten šílený případ *Cínového vojáčka*. Její manželství se začalo dávat zase dohromady. Povyšili ji na kapitána. Vyléčila se z rakoviny prsu. Tak proč stále cítila takový neklid?

Pubertální dcera jí dávala zabrat čím dál víc. Její permanentně nakvašený výraz, odsekávání a ironický tón hlasu dokázaly Izi rozzhavit do běla. Johann se držel, seč mohl, ale chvílemi to vypadalo, že stojí na straně Ester. Proč by taky ne. Jejich dcera měla podprahově nadefinováno, že on je její milý tatínek a Izi protivná máma. Za všechno samozřejmě může blbá matka. Takže když Izabele zavolal major Jaroš, téměř s hladovým nadšením mu to zvedla. Také povýšil.

„Ozvali se mi z Plzně. Přišel jim velký případ, asi si s ním neumí sami poradit. Chtějí tebe. Vyžádalo si tě vedení.“

„Proč zrovna mě? S nikým se tam neznám.“

„Opravdu? Prý v tom má prsty poručík Krauser. Znáš ho?“

Takže to byl Jára, kdo oprášil staré kontakty. Bezděky se usmála. Jeho jméno jí připomnělo studijní léta, ranní běhání koleček, vůni střelného prachu na střelnici a hlavně úmorné teoretické testy. Studoval o pár ročníků výš než ona, ale on i jeho parta pořádali na koleji legendární večírky. Pomohl jí svými poznámkami se zkouškami. Vážila si jeho přátelství a jeho tehdejší neohranané svádění jí nevadilo. Naopak.

„S Krauserem se známe, ale dlouho jsem ho neviděla. Proč mě?“

„Nic dalšího nevím. Možná slyšel o tvém posledním kousku a vzpomněl si na tebe.“ Jarošův hlas zněl, že je myšlenkami jinde. „Poslouchej, bylo by dobré, kdybys ten případ vzala. Na chvílku je tam podržela, alespoň na začátku, na pár dní. Já ti podepíšu dočasný transfer. Pomoz jim s vyřešením té vraždy, ať už je to cokoliv. Pak se vrať. Vánoce mimo Prahu se nám možná teď hodí.“

„Jak to myslíš?“

Jaroš chvíli mlčel a poté si odkašlal.

„Doneslo se ke mně, že někdo na ministerstvu se na tebe vyptává. A na *Cínového vojáčka*.“

„Ten případ je uzavřený. Svět jde dál. Proč to někdo vůbec řeší?“

„Nevím. Udělám, co budu moci. Poslední věc, co si zasloužíš, je, aby tě trestali za to, že jsi dotáhla případ do konce.“

Bezděčně pohlédla na svého manžela a dceru, kteří si ji pokradmu prohlíželi.

„Nemůžu. Jsem pryč s rodinou. Nechci se zase sbalit a jet pryč. A dovolená mi končí až za pár dní.“

„Vezmi to. Na chvíli se ztratíš a po Novém roce se vrátíš. Já to tu zatím proklepnu, poptám se, co se děje.“

Izi přemýšlela. Pozorovala koutkem oka Johanna a Ester, jak jsou oba ponoření do svých telefonů, zatímco jim chladnou káva a čaj. Ne, nemohla odjet. Nechtěla.

Viděla, že se snaží usmát. Možná věděl dřív než ona, jak to dopadne. Znal ji až moc dobře. Unaveným hlasem se snažila tlumočit, co po ní major chce. Oba ji poslouchali. Příběh, který slyšeli už tolikrát.

„Měla bys jet. Jestli ti to Jaroš doporučil, měl pro to důvod.“

Zavrtěla hlavou a pohladila ho po předloktí. Cítila jeho jemnou vůni. Několikadenní strniště mu dodávalo sexy vzhled.

„Tohle je čas pro nás. Dlouho jsme to plánovali.“

„Budeme mít ještě spoustu příležitostí. Možná ti prospěje si od nás na chvíli odpočinout. A my pak za tebou přijedeme.“

Usmíval se na ni, ale Izabela v jeho očích zahlédla ještě něco, co nedokázala identifikovat. Možná se jí to jen zdálo. S Johannem pořád ještě hledali cestu zpátky k sobě. Komunikovali spolu příliš opatrně, jako by jakékoli slovo, jakýkoli výraz mohly přivolat staré demony, které tak namáhavě zahnali. Možná chtěl prostor i pro sebe.

Letadlo vzletlo těsně před půlnocí. Poslední let do Prahy, který stihla. Tvrdá kožená sedačka se ukázala jen o málo pohodlnější než ta kovová v letištní hale.

Na vedlejších dvou seděly matka s dcerou. Žena si četla pod bodovým světlem, zatímco náctiletá dívka, jen o rok či dva mladší než její Ester, se schoulená opírala o matčino rameno, ve tváři klidný výraz. S mírně pootevřenou pusou jemně pochrupevala. Izabela je pokradmu sledovala a potlačila mírný povzdech. Pamatovala si časy, kdy si Ester také pokládala hlavu na její rameno.

Přemítala nad celým výletem a snažila se připomenout si všechny hezké okamžiky. Když ji Johann pevně objal při západu slunce. Ranní snídaně skládající se z kávy a mastných churros namáčených

v horké, husté čokoládě. Výlety po památkách, původní arabské pevnosti a majestátní katedrála, tyčící se hrdě nad všemi ostatními kostely. Ta ji fascinovala od prvního okamžiku.

Obdivovala masivní, zdobené sloupy kaple vystavěné z boku katedrály, kůr s ohromnými varhanami a barokní obrazy, zdobící okolí oltářů. Postavy světců, jejich umučení. Dílo Poslední večeře Ježíše Krista, které sponzoroval jeden z nejvýznamnějších biskupů Málagy, Alonso Henríquez de Santo Tomás. Snažil se bojovat proti epidemii žluté horečky, která sužovala Evropu v druhé polovině sedmnáctého století, snad prý i úspěšně. Ať hledala, jak chtěla, jeho podobiznu však v katedrále neviděla.

„Toho tu nenajdete,“ řekla jí anglicky se silným přízvukem prodavačka v obchodě se suvenýry. „Říká se, že ho církev tajně exkomunikovala.“

„Myslela jsem, že je to hrdina pro celé město.“

Mladá brigádnice jen pokrčila rameny, ale druhá postarší, která zde zřejmě pracovala, zamžourala na Izabelu sovíma očima, schovanýma za tlustými brýlemi, a prohodila několik úsečných vět ve španělštině.

„Prý Alonso udělal něco strašlivého, takže ho vyhnali,“ přeložila brigádnice. „Je to místní pověst. Říká se, že odpadl od křesťanské víry a začal uctívat Satana.“

„Biskup? Ale proč?“

„Modlil se k Bohu, k Ježíši, k Marii i k patronům Ciriacovi a Paulu, aby odvrátili mor. Ti ale jeho modlitby nevyslyšeli, tak se prý uchýlil k Satanovi. A vykonal hrůzné činy.“

„*No a Satán, a Solnigra, Ifrit al-Zahr,*“ skočila do řeči starší žena. Mladší netrpělivě přikývla.

„Tak ne prý k Satanovi, ale k Solnigrovi a Ifrit al-Zahrovi.“ Nejistý výraz v Izabeliných očích ji nutil pokračovat. „Pohanská božstva nebo démoni po starých Vizigótech a Ummájovcích.“

„*Sí, e hizo cosas terribles.*“

„Alonso spáchal hrůzné činy, aby zachránil Málagu. A byl za to potrestán.“

Letadlo se otrásló a Izabela se probrala. Prázdná potemnělá ulička, osvětlená jen světly v podlaze, a ztichlá sedadla působily dojmem, že letadlo letí nocí úplně prázdné. Turbulence musela probudit jen ji. Motor letadla hučel a déšť bičoval okna.

Pokoušela se usnout, když jí najednou začalo tuhnout tělo. Mermomocí se snažila paniku zahnat, ale čím více se snažila, tím ten pocit sílil. Stiskla pevně rty a co nejtišeji zrychleně dýchala nosem. Oběma rukama tiskla opěrky tak, až jí zbělely klouby.

Vytřeštila oči. Hleděla přímo do jeho tváře. Ocelové prsty jí svíraly hrdlo a tiskly stále silněji. Snažila se ze sevření vykrotit, ale marně.

Tohle je tvůj konec. Jsi mrtvá, jen o tom nevíš!

Letí v letadle nad Středozemním mořem. Nehrozí jí žádné nebezpečí. Klid. Začala dýchat pomaleji. Uzavřená minulost. Už se to nikdy nebude opakovat.

Policejní psycholog tvrdil, že prožila trauma. Její mysl se s tím snaží pracovat. O svých záchvatech mu raději ani neřekla. Chtěl, aby za ním pravidelně docházela. Odmítla. Má své vlastní nástroje, jak se s tím porvat. Co jí může psycholog poradit? Ona má své meditace, svá dechová cvičení, své vrhací nože. Ukňourané povídání s chlapem ve svetrú jí nijak nepomůže. Dokáže to sama.

Promnula si krk. I proto se nakonec rozhodla vzít nový případ. Johannovo pobídnutí její rozhodování jen urychlilo. Minulost jí nedávala spát a noční můry nepřestávaly.

Ještě jednou prolétla zpravodajský článek, který jí poslal Jaroš. Při pohledu na rozmazanou a cenzurovanou fotografii pochopila, proč požádali o pomoc.

Izabela se uvolnila a znovu chtěla zavřít oči, když si všimla dvou rudých očí, které jí zdálky pozorovaly. Po zádech jí přeběhl mráz. Ztuhla a zamrkala. Byla to ale jen dvě výstražná bodová světla pro posádku. Potichu vydechla a zavřela oči.

Konečně se jí podařilo usnout.

Kapitánka Izabela Gent se blížila domů.

Poznal ho. Musel to být on. Nasadil neutrální, znužený výraz, nebo se o to alespoň pokusil. Střeva se mu proměnila v hejno úhořů, kteří se chtěli za každou cenu dostat ven. Poté co viděl místo činu, pochopil zachmuřené, bledé výrazy strážníků, vykulené oči a strnulá přikývnutí místo pozdravu. Děsivá podívaná na hřbitově je bude všechny ještě dlouho pronásledovat ve snech.

Zdvihl si límec kabátu. Ať dělal, co dělal, cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Ten těžký vzduch, nebe, které i za parného letního dne vypadá hrozivě, uhýbavé pohledy vesničanů a děsivé ticho valící se z hvozdů, to všechno se vrátilo jako mrknutím oka. Doufal, že už na všechno zapomněl, na tohle prokleté místo. Že se sem už nikdy nebude muset vrátit. A přece si ho přitáhlo. Netvor z hlubin, který jen čeká na správný okamžik, než omotá chapadlo kolem své oběti.

Teplota klesla pod nulu a od úst mu stoupala pára. Koutkem oka sledoval, jak jeden ze strážníků natahuje pásku. Druhý se vydal k hloučku okounějících vesničanů ve snaze přesvědčit je, aby se rozešli. Tolik lidí a tak brzo ráno ho zarazilo na první pohled. Na svědomí to musel mít Lojza, místní nešťastník, který tělo našel. Tvářil se vyděšeně. I když na seznamu podezřelých nefiguroval na horních místech, vyptá se ho, co na hřbitově v tuhle dobu vůbec dělal. Strážník, který s ním provedl předběžný výslech, z něj cítil alkohol. To mohlo ledacos vysvětlit.

U několika čumilů si všiml vytažených telefonů s rozsvícenými baterkami. Zatraceně. Fotky v novinách se někdy hodily, ale teď ne. Panika ničemu nepomůže. Některé z těch, kteří se shromáždili, znal osobně. S největší pravděpodobností se s nimi brzy znovu uvidí. Pracovně.

Na pohled, který se mu naskytl na kostelním hřbitově, ho nemohl připravit žádný výcvik. Hleděl na masivní černou hrobku s černým náhrobkem. Zašlá vyrytá podobizna přísně se tvářícího starého muže a omšelý zlatý nápis *Kilián Skalák, 1901–1977, Žádné nebe, žádný ráj – jen klid a ticho po celý čas.*

Nahé, vysportované zmrzlé tělo muže kolem čtyřicítky na mramorové náhrobní desce. Zavražděný měl zrzavé vlasy s dlouhým, pečlivě zastřiženým plnovousem. Ruce mu vrah přivázal tenkým rybářským vlascem ke krku tak, aby nespady. Dlaněmi si zakrýval oči, jako by nechtěl vidět, co se kolem něj děje. Chodidla měl neforemně složená pod sebou, zatímco stehna měl roztažená do V tak, že nepřepadl na bok. Mráz, rigor mortis, vlasec držely tělo v této poloze, takže mělo těžiště nízko. Nejhrůzněji však vypadalo rozříznuté břicho, ze kterého visela střeva a další orgány.

Na prstech u nohou a rukou se mu rozlévaly tmavé skvrny a puchýře. Kůže se vlhce leskla. Okraje řezné rány byly rozřepené. Zaschlá krev zčernala, vnitřní orgány zešedly. Povrch kůže zavražděnému popraskal. Místy ho pokrýval jemný, sněhový poprašek připomínající zmrzlou jinovatku.

Rostislav Skalák, místní zbohatlík, podnikatel, zemědělec, vlastník několika firem, tu klečel nahý, s rozřezaným břichem.

Jaromír Krauser, poručík detektiv ze západočeského oddělení vražd, něco podobného kdysi viděl. V jiné době, na jiném místě, v jiném životě. Dýchl si na prsty a sledoval, jak mu z úst stoupají oblaka páry. Neohrabaně se začal škrábat přes kalhoty na stehně. Pyžamo pod nimi ho nepříjemně kousalo. Jeho nadřizený slíbil, že na jeho žádost zavolá do Prahy. Kluci ze soudního ještě nepřijeli a lékař stále nikde.

Zatracené Vánoce! Manželky určitě na všechny tlačily, že alespoň o svátcích snad budou doma. Dobře to znal. Už zapomněl, po kolika letech to jeho první žena vzdala. Jen stěží si vzpomínal na nekonečné okamžiky v tíživém tichu, kdy si neměli co říct. Po další hádce, dalších slovech vyřčených ve vzteku, která už nikdy nelze vzít zpět. Oba věděli, že jen čekají... na co vlastně?

První rozvod byl úlevou, ale hlavně zklamáním. Nepotřebovala ho. Jeho exmanželka si brzy našla jiného. Druhý už proběhl rutinně. On a druhá žena spolu nestrávili tolik času, aby se snažili cokoli spravovat. Jára brzy zapomněl, jaké to je být ve vztahu. Detektivní práce se stala neúprosným strojem, který ho chytil a semlel. Jednou

ho vyplivne, zcela prázdného a vyčerpaného. Ale až za dlouho. Ted všichni potřebují, aby dělal to, v čem je nejlepší. Chytil ty, kteří kráčí ve stínu.

Dálkové reflektory auta prořaly temnotu. Konečně! Úsečně si potřásl rukou s blondatým mladíkem, který z auta opatrně vystoupil. Vypadal, jako by mu razítko na lékařském diplomu sotva zaschlo. Vzápětí mu ale Jára přičetl body k dobru. Když doktor spatřil zohyzděné tělo, nehnul ani brvou. Podrbal se na bradě a natáhl si rukavice, které vylovil z kapsy. Přistoupil k tělu a chvíli držel dva prsty na krční tepně. Zcela zbytečně. Opatrně se pokusil zdvihnout hlavu, ale nehnula se ani píď. Poté kývl na poručíka a oznámil nevyhnutelné.

„Po provedeném lékařském ohledání konstatuji smrt neznámého muže. Zemřel pravděpodobně na zástavu srdce, způsobenou vykrvácením, zmrznutím či kombinací obou faktorů. Přesná příčina smrti bude upřesněna po provedení pitvy. Zavinění cizí osobou je zřejmé. Rána na bříše je způsobena ostrým předmětem. S velkou pravděpodobností byl muž zavražděn na jiném místě, vzhledem k absenci krve. Při takovém zranění silně krvácel a zde máme jen minimum stop.“

„Předpokládaná doba smrti?“

„Potřebuji změřit jádrovou teplotu těla a k tomu potřebuji techniky. Ale na první dobrou bych řekl, že se tělo nachází v polozmrzlém stavu, způsobeném venkovní mrazivou teplotou. Odhaduji, že byl zavražděn před...“ lékař se na moment odmlčel a zkontroloval čas, „šesti až dvanácti hodinami. Tedy včera, dvacátého prosince mezi šestou večerní a půlnocí. Pak byl přemístěn sem, kde tělo během několika hodin zmrzlo.“

„Nález těla byl ohlášen dnes ve dvě ráno.“

Doktor pokrčil rameny. „To by mohlo sedět, ale potřebuji to prověřit. Je ztuhlý na kost, tak tu mohl být i déle,“ dodal doktor a napsal si poznámku. Nespokojeně začmáral do protokolu propiskou, která přestala psát. Na papír sem tam spadla vločka. Nespokojeně se rozhlédl po hřbitově a pak kysele na Járu, jako by to byla jeho chyba, že sem ještě nepřijeli technici.

„Nevíte, kdy přijedou, poručíku?“

„Každou chvíli.“ *Nebo taky ne.* Detektiv neurčitě pokýval hlavou. Zatracený svátky, zatracený kapři, zatracený cukroví. Naštěstí se tentokrát zmýlil.

Za hřbitovní zdi se ozvaly přijíždějící dodávky. Na štěrku zaračotily těžké kroky a tlumené domlouvání se mužů tahajících kovové boxy s vybavením. Dva z nich začali stavět stan kolem mrtvol, sotva se stručně pozdravili s doktorem a detektivem.

Jára si zatím přidřepal a očima fixoval mrtvého Skaláka. Všichni ho znali, ve Výslavě i v Domažlicích. Jaromír s ním neměl co do činění, ale znal řadu lidí, kteří dneska rozhodně truchlit nebudou.

Podnikatel, který si postavil své sídlo nedaleko vesnice a skoupil veškeré pozemky kolem, kde si zřídil vlastní revír, vzbuzoval pozornost. Za pozemky nabízel hodně peněz, často víc než cizí kupci, a přesto se našla řada lidí, kteří mu je nechtěli prodat. Pak se šířily zkačky a šeptaná vyprávění o tom, co Skalák dělá. Majitel zemědělské společnosti, jedné z největších v Západočeském kraji. Jára tušil, že Skalák má známé leckde, na domažlickém magistrátu, v Plzni a určitě i na policii. To věděl s jistotou.

„Poručíku, někdo vás tu hledá. Říká, že je starosta. A taky... váš bratr?“

„To těžko,“ odušil a oprášil se. Policista na něj dál civěl, ale vysvětlení se nedočkal.

Jára nadzvedl policejní pásku a lehce se sklonil. Vrata při otevření tlumeně zaskřípěla. Hřbitov se rozkládal kolem kostela stojícího na kopci. Jeho věž se tyčila nad celou Výslavou jako maják světla nebo jako kárající prst. Každý si mohl vybrat. Mohutná kamenná zeď se vzdorovitě tyčila do už tak příkrého srázu a pochmurné pískovcové kvádry nesly stopy zubu času. Starobylá tvrz, kterou však ve dvacátém století přestavěli na sokolovnu, se stala druhou a poslední pamětihodností. Skromné historické jádro Výslavy tak stálo na kopci.

Úřad, škola, knihovna a pošta vměstnané do jedné zrekonstruované budovy hned vedle hřbitovní zdi. Kostelní věž se vznešeně tyčila nad hřbitovem, tichém vyvýšeném ostrově. Naproti se krčila

jednopatrová ohyzdnost, hranatý pozůstatek komunistických soudruhů a jejich snahy vystavět božímu svatostánku konkurenci v podobě kulturáku. Na co nestačila estetika, nedohadlo ani umístění. Po revoluci ho místo zbourání opravili a konvertovali na obchod se smíšeným zbožím, otevřený pár hodin ve vybrané dny v týdnu. V létě na lavičce občas posedávali místní jako v neformální hospodě. Sluncem vybělené slunečníky propagující levnou značku českého piva a kdysi zářivě žlutý, dnes již zašlý poutač na zmrzlinu se opuštěně opíraly o zeď. Zůstala jen mohutná, dřevěná lavice. Popraskaný hnědý lak teď pokrývala tenká vrstva čerstvého sněhu.

Poručík by se možná na chvíli zastavil a vrátil se v myšlenkách nazpět, kdyby nebylo medvědí postavy, která se na něj šklebila za nataženou policejní páskou.

„Prej brácha, jo?“ chmurně si potřásl s mozolnatou dlaní, která prozrazovala, že starosta víc pracuje rukama, než píše perem na úřadě.

Jaromírův kamarád Oldřich Dobeš podupával a dlaně si rychle strčil do podpaží, aby se zahřál. Ani on, stejně jako poručík, neměl na hlavě čepici. Obojí musel zapomenout doma. Zachumlaný do hnědého plstěného kabátu, který si navlékl přes tlustý zelený svetr a kostkovanou flanelovou košili, vykukující zpoza límce. Zatímco Jaromír se holil dohladka, Oldřich si pěstoval plnovous. Dodával mu vikingský vzhled. Ze zarostlého, kulatého obličejce koukaly dvě přísné, modré oči. Vysoká postava vzbuzovala respekt, a i když měl starosta kolem úst a očí vrásky od úsměvu, ocelový pohled prozrazoval tvrdost a neústupnost. Stejně jako Jaroslav měl postavu přirozeně svalnatou. Ne z posilovny, ale z tvrdé práce.

„Je to pravda? Fakt zabili Skaláka?“

Jára se pootočil ke strážníkům u hřbitovní brány. Oba od nich stáli dostatečně daleko, aby je slyšeli. Neznatelně přikývl.

„Jak to víš?“

Jeho přítel syčivě vtáhl vzduch přes zuby.

„Lojza. Všechny tu probudil a obtelefonoval.“

Jára si pročísl vlasy. Jeho domněnka se potvrdila.

„Prej ho zmasakrovali nějaký satanisti?“

„To ti vykládal?“

„Vsadím se, že nejen mně. Mělo mě napadnout, že bude žvanit. Měl jsem mu říct, ať drží klapačku.““

„Máš ponětí, co vlastně dělal v noci na hřbitově?“

Oldřich pokrčil rameny a nejistě mlaskl.

„Ty si už nepamatuješ, jak je? Tutově byl nametenej a dělal jen voloviny. Snad ho nechceš podezírat?“

„To ještě uvidíme. A víš, že to s tebou nemůžu probírat.“ Jára si vytáhl notýsek a udělal si poznámku. Oldřich ho ostražitě pozoroval a kývl hlavou směrem k jeho zápiskům.

„Nebudou tě chtít odvolat, kvůli mně?“

„Myslím, že ne. V Plzni mají málo lidí a v Domažlicích už vůbec. Nikoho jinýho teď neseženou. Navíc jsem si vyžádal externí vyšetřovatelku, tak by to neměli řešit.“ Zamyšleně si starostu prohlédl. Odrážející se světlo z reflektorů na jeho tváři kreslilo strašidelné obrazce. Vypadal starší, než jak si ho pamatoval. „Že jsme spolu kdysi sloužili, nikoho snad nezajímá. Ledaže by ses stal hlavním podezřelým. Pak bych to raději začal řešit. Budeš podezřelým?“ Oldřich místo odpovědi nabídl strnulé usklíbnutí.

„Skalák tu byl známá firma. Jednal i se mnou, tomu se nedalo vyhnout. A ne všechna naše setkání proběhla... klidu. Všichni ho tu měli plný zuby. Až na toho jeho slizkýho právníka. A i ten by mu nejradši vrazil kudlu do zad, dej na mě. Vsadím se, že uslyšíš ledacos. Kdybys něco potřeboval, dej vědět. Čím dřív tohle bude za náma, tím líp pro nás všechny.“

Jára pokýval hlavou a poklepal propiskou o desku zápisníku.

„Víš něco, co by mi mohlo pomoci?“

Starosta si prohrábl plnovous a přemýšlivě zavrtěl hlavou.

„Pořád se tu něco děje.“

„Něco zvláštního ohledně zavražděného?“

„Žádný extra divný věci. V jednání byly nějaký pozemky, územní plán, stavba skládky, rozšiřování revíru, hádky se sousedy... Ale to bylo se Skalákem na denním pořádku.“

„Něco dalšího?“

„Stejně se to dozvíš,“ povzdechl si Oldřich a založil si ruce na prsou. „Dělal radnici problémy. Velký problémy. Buzeroval nás, posílal na nás kontroly, rozkřikoval, že vesnici rozkrádáme. Dělá to ze mě podezřelého?“

„Trochu. Dej si do kupy, kdy a kde jsi byl za posledních dvacet čtyři hodin. Jakmile budeš mít alibi, nemusím nic řešit. Budeš muset přesvědčit nejen mě.“

„No jo, ta tvoje externí pomoc. Copak na to nestačíš?“

Jára si zastrčil notes do náprsní kapsy a promnul si ruce.

„Tohle nechci řešit sám. Potřebuju experta a ona je nejlepší.“

Starosta nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Cizí ženské nikdo nebude věřit. Nepatří sem. Nikdo zvenčí tu nepochodí. Vždyť víš, jak tu žijeme.“

„Já jsem už taky cizinec.“

„Jenže jsi tu vyrostl. Se všema těma lidma, co se jich budeš vyptávat na Skaláka, jsi hrál fotbal. Sbírali jste padavčata a lezli po prolejškách u hasičárny.“

„Víš dobře, proč chci nezaujatý pohled...“

Oldřich vykulil oči a zvedl dlaně, aby Járu zarazil.

„Moment. Chceš mi říct, že vůbec uvažuješ o tom, že vraždil někdo od nás?“

Poručík na něj jen temně pohlédl. Chystal se něco říct, když na štěrku přibrzdil maličký fiat. Funivě se z něj vystrachal další technik, fotograf z forenzního, zachumlaný do huňatého kabátu, tlusté šály a neforemného kulichu. Jak se vešel do miniaturního auta, bylo Járovi záhadou. Kývl Oldovi na rozloučenou a podal ruku změti tlustých vrstev látky, které se k němu blížily. Získal tím nepřívětivý, měkký studený stisk a pod nos zalaminovanou legitimaci. Muž zápolil s brašnou, která mu klouzala z ramene.

„Jedu vám to tu nafotit.“

Hlasité cvakání a oslepující blesky foťáku se připojily ke kakovonii hlasů a změti světel, které nyní ovládly hřbitov.

Na rameno mu poklepal doktor.

„Překontroloval jsem tu teplotu a vypadá to, že tělo muselo zmrznout a teprve teď roztává. Víc vám ale řeknu až po pitvě.“

„Zítřa?“

Suché ušklíbnutí a zavrtění hlavou.

„Mám plný diář, poručíku. Nejdřív se k tomu dostanu za pár dní. Zatím ho necháme u ledu. Jakmile se do něj podívám, dokážu vám říct přesněji, co se stalo. Jakmile to tu lidi od vás dokončí, odvezeme ho Domažlic. Dám vám vědět.“

Zatracený Vánoce.

Čekal ho výslech s nálezcem těla, a když pohlédl na Lojzovu tvář, ve které se střídaly vyděšení a nevěřičnost, na náladě mu to nepřidalo. Jára měl pocit, že tu něco nehraje, ale za žádnou cenu tomu nedokázal přijít na kloub. Pohlédl k nebi. Brzy začne svítat. Výslava se chystala probudit do studeného dne, který nevěstil nic dobrého.

6:30, Výslava, Oldřich Dobeš

Starosta Výslavy nenápadně pozoroval obézního muže, jak se baví s Jaromírem. Pak se vydal směrem domů. Jakmile však zahnul za roh úřadu, vylovil klíče a odemkl boční vchod vedoucí do knihovny. Rychle zadupal, aby odstranil sníh z bot a po paměti prošel chodbou. Ocítl se ve vnitřní chodbě a úlevně si oddechl. Bílé světlo z telefonu studeně osvětlovalo modrý umělohmotný koberec a hnědé dveře do kanceláří. Prošel kolem zasedací místnosti a odemkl vchod do své pracovny.

Trochu se přihrbil a v dostatečné vzdálenosti od oken se přesunul ke svému stolu. Chvilí štrachal pod hromadou papírů, až vyndal tenkou roztrženou obálku a strčil si ji do kapsy. Klíče mu vyklouzly a zařinčely do hrobového ticha. Ztuhl a chvíli naslouchal, jestli uslyší nějaké zvuky nebo blížící se kroky. Budova však zůstala tichá a temná, jen zvenku dovnitř doléhaly tlumené hlasy a odrazy policejních světel tančily po stropě a nábytku. Zamkl a navěně se

posadil na zem. Telefon zablikal dalším oznámením od manželky. Ignoroval ho, stejně jako ta předchozí. Promnul si dlaní obličej a zhluboka se nadechl. Musel vstát.

Stejně opatrně, jak přišel, tak odešel. Venku už jen seběhl z prudkého kopce ke svému domu. Za okny obývacího pokoje se stále svítilo.

„Tak co, je to pravda?“

Šárka si listovala v časopise. Podala mu hrnek vlažného černého čaje. S díky přikývl a vděčně se zadíval na svou ženu, která ho stále fascinovala. Vypadala jako bývalá modelka. Legíny nosila jen výjimečně a většinou měla na sobě slušivá trička a uzounké džíny. Když se však šla věnovat svým zvířatům, králíkům, kozám a jejich strakaté krávičce, bez mrknutí si natáhla vysoké holínky, vytahány starý svetr a montérky. Oldřich miloval obě její stránky, upravenou seriózní starostovu manželku i upachtěnou usměvavou farmářku, která se nezdráhala podojit krávu. Teď měla na sobě pyžamo, mikinu a tlusté pantofle.

„Tak se ho zbavili, zmetka jednoho,“ odušila.

Oldřich po ní střelil pohledem a hlasitě usrkl.

„Vůbec bych se nedivila, kdyby to udělal někdo z těch jeho kamarádíčků.“

„Jára si myslí, že to udělal někdo z vesnice,“ zachmuřeně zamumlal pod vousy a významně na ni pohlédl. Šárka mu pohled na chvíli opětovala.

„Takže to dali Járovi? To je dobře.“

„Možná. Říkal, že ještě někdo přijede. Někdo cizí.“

Nesouhlasně mlaskla a zavrtěla hlavou.

„Jára si to měl nechat pro sebe.“

Mlčky vzala jeho poloprázdný hrnek. Slyšel ji, jak v kuchyni cinkavě plní nádobí do myčky. Tiše se vytratil z obývacího pokoje a šel do bývalého dětského pokoje, přestavěného na pracovnu. Z malého trezoru vyndal dvoje desky s dokumenty. Vyšel na zastřešenou verandu, kde si nechal postavit venkovní krb s grilem. Škrtl sirkou. Papír rychle hořel a za chvíli z obou desek zbyly jen černé rozpadající se oharky.

Hmátl do kapsy pro dopis, ale prsty lapaly naprázdno. Musel se mu vlouidit mezi ostatní. Ztuhlými prsty vylovil telefon.

„Víš, kolik je hodin?“ ozval se na druhé straně rozespálý hlas.

„Skalák je mrtvý,“ oznámil starosta a zavěsil. Pohlédl k nebi, jehož temně modrá začala ustupovat matné žluti svítání.

Usmál se a spokojeně se protáhl. Skočil do sprchy. Nechal horkou vodu, aby mu stékala po zádech a stáhla z něj všechnen chlad noci. Pozoroval oblaka páry, jak pokrývají skleněné dveře. Čeká je dlouhá zima.

V ložnici nerozsvítil. Jeho manželka ležela pod peřinou, otočená zády k němu. Potichu si vedle ní lehl, ve starém froté županu a zíral do stropu. Celá Výslava se obrátí vzhůru nohama. Lidi se budou bát posílat děti samotný do školy. Začnou se zamykat a klevetit. Nikomu neunikne, koho se Jára vyptává. Podezřelým se stane kdekdo.

Přesune novoroční hasičskou slavnost už na Štěpána! Vesnice se musí ujistit, že je všechno v pořádku, že tohle udělal někdo zvenčí a že tu jsou všichni v bezpečí. Lehce se zavrtěl a vsunul ruku mezi matraci a čelo lůžka. Pomalu, aby nezpůsobil šramot, vytáhl svou starou armádní pistoli. Po špičkách přešel ke skříni, ze které sundal kovovou schránku, a pistoli uložil dovnitř. Úlevně se vrátil do postele a se spokojeným výdechem konečně zavřel oči. Teď už s ní nemusí spát.

7:15, Výslava, Jakub Pešek

Třesoucíma se rukama odtáhl telefon a napřímil se v posteli. Vytáčet jeho číslo, ale uslyšel jen automat, který oznamoval, že volaný je nedostupný.

Vyskočil a na pár okamžiků zmateně přecházel po místnosti, než se zastavil u okna, a pokoušel se uklidnit. Pomalu svítalo a první paprsky dopadaly na jeho zahradu. Zastřešený bazén a saunu pokrýval jemný bílý poprašek, stejně jako zahradní domek.

Musel jednat rychle. Stihnout to ještě dřív, než se tam nahnou policajti a všechno zajistí. Ale co když ho tam nachytají? Poklepal si plastovým krytem telefonu o rty. Řekne, že s ním měl domluvenou schůzku. Takhle brzo ráno? Určitě budou prověřovat jeho číslo. Jak vysvětlí hovor se starostou?

Musí to risknout. Nic na něj nemají. Ale budou, když to nestihne. Stejně jsou to jen místní balíci. Než se rozhýbou, uplyne století. Nebo to učeše přes svůj kontakt na okrsku. V tom nejkrajnějším případě.

Nad Výslavou svítalo a čas se mu krátil. Zhluboka se nadechl a opřel se rukama o parapet. Kývl na svůj rozostřený odraz v okně.

Rychle na sebe nastříkal trochu kolínské a přes bílé tričko na spaní přetáhl černý rolák. Pyžamové kalhoty nechal ležet na zemi. Aniž si vzal spodní prádlo, natáhl na sebe teplé džíny. Lžící si pomohl do lesklých černých polobotek a nakonec se navlékl do luxusního vlněného kabátu a zvedl límec. Rychlý pohled na sebe v zrcadle mu dodal dobrou náladu. Vycenil na sebe zuby. Dlaněmi si ulízl vlasy dozadu a prsty je zkusmo prohrábl. Ujistil se, že po stranách jsou hladce vyholené, jak to měl rád.

Nasedl do svého černého BMW a dálkovým ovládním otevřel bránu. Auto se rozjelo do pošmourného, mlhavého rána. Mířil k největšímu sídlu Výslavy, které se rozkládalo na samém okraji vesnice a bylo obehnané vysokou betonovou zdí. Dovnitř vedla jediná příjezdová cesta skrze mohutnou ocelovou bránu. Kov ho studil do prstů, když vyfukával přístupový kód. Křídla se začala bez jediného zavrzání otevírat. Když parkoval u hlavního vchodu, nedokázal se zbavit zlověstného pocitu. V žádném z oken se nesvítilo, žádný náznak pohybu. Někde v dálce mdle kokrhal kohout. Vytáhl telefon a znovu se pokusil dovolat se na číslo z oblíbeného seznamu, ale i teď se ozvala jen zamítavá hláška.

Vytáhl klíče a opatrně si odemkl dveře. Z chodby na děj dýchl chlad tichého domu. Aktivovaný alarm začal protivně pištět, dokud nedostal správný kód. Mužovy kroky se odrážely od stěn Skalákova sídla. Vše vypadalo přesně tak, jak si pamatoval z poslední

návštěvy. Ze strohé chodby vedly dveře do pokoje pro hosty, přízemní koupelny, technické místnosti, komory, záchodu. Hlavní prostor, otevřený obýváku s patrem a francouzskými dveřmi na zahradu působil ještě nepřátelštěji než obvykle. Ohromná moderní kuchyň s černou mramorovou pracovní deskou působila nově navzdory všudypřítomnému nepořádku. Neumyté hrnky s nedopitou kávou, prázdné krabice od pizzy a indického jídla však prozrazovaly, že Bedřiška tu neuklízela alespoň týden. Kulatá pohovka byla stále otočená směrem ke krbu a stěně, na které visela obrovská televize.

Muž o nic z toho nejevil zájem. Vystoupal po schodech do prvního patra. Nakoukl do ložnice, tělocvičny i pracovny. Všude ticho a prázdno. V pracovně se posadil do koženého křesla a zkusmo se v něm zatočil. Křivě se usmál a položil si nohy na stůl. Náhodně otevřel šuplíky stolu, až v jednom našel placatku. Přičichl k ní a dal si lok, než zase rychle vyskočil. Nesměl ztrácet čas. Ale o trochu škodolibé radosti se nehodlal připravit.

Přešel ke kýčovitému portrétu majitele vily. Skalákova zrzavá hlava, zastřižené vousy, pichlavý pohled, černá košile a kalhoty, kožený náramek a rolexky na zápěstí. Svaly mu na obraze napínaly košili, takže vypadal ještě mohutnější než ve skutečnosti. Muž před obrazem stál, se zakloněnou hlavou si ho prohlížel a párkrát si u toho loknul. S povýšeným odfrknutím mu ukázal prostředníček a počastoval ho nadávkou. Hlas se mu ale v krku zadrhl, jako by ho ani po smrti Skalák nepustil ze spárů. Stiskl nenápadně tlačítko z boku rámu obrazu, který se odsunul a odhalil schovaný trezor.

Muž hleděl na několik šanonů plných dokumentů. Všechny je vyskládal na pracovní stůl a pokusil se je pobrat. Z náruče se mu se zarachocním rozlétly po podlaze. Zasyčel tichou kletbu a poté seběhl dolů do kuchyně. Zpod dřezu vyndal pytle na odpadky. Nahore do nich posbíral rozsypané šanony a pevně je zavázal.

V prosklené vitrině si spokojeně prohlížel vyskládané lahve kvalitní skotské. Jen několik z nich bylo načatých, většina byla zapečetěná a označená písmem, připomínajícím zpola nečitelný německý

kurent. Lahve opatrně naskládal do dalšího pytle a zkusmo ho potěžkal.

Zapnul počítač, ale k němu heslo neznal. Nevadí. Skalák stejně preferoval tištěné kopie a citlivá data nesvěřoval elektronice. Naposledy se rozhlédl po pracovně a přemýšlel, jestli měl jeho bývalý klient ještě druhý trezor, utajený i před ním. Snad ne.

Lahve mu v pytli cinkaly, když scházel ze schodů. Vše uložil do kufru a úlevně se posadil zpět za volant. Bude muset jít na tu jejich podělanou hasičskou chlastačku. Určitě budou podezřívati i jeho a místní se to na něj budou snažit hodit. Starosta bude první, kdo ho obviní. Bude potřebovat prachy, kdyby se musel stáhnout. Tohle nebylo v plánu. Prsty poklepal po koženém volantu. Autem se rozlehly dunivé tóny české rockové scény. Jakub Pešek, advokát zesnulého Skaláka, se rozjel zpátky domů. Bude si muset dávat pozor. Nedělal si iluze. Jestli to budou chtít někomu přišít, je první na řadě.

5:30, Výslava, Alena Šípková

Cítila se vyčerpaná. Snažila se usnout, ale spánek stále nepřicházel. Každý sval v těle ji bolel. Když slyšela za okny dusot a tlumené, vzrušené hlasy lidí, pozorovala je zpoza záclony. Svítili si na cestu mobily nebo starými baterkami.

Rychle se oblékla. Vlasy si nechala rozpuštěné, jen je stáhla čelenkou. Nemoderní kulaté brýle zdůraznily modré oči. Strnulý výraz vzbuzoval dojem, že nikdy nemrká. Vzala si na sebe dlouhé šaty s rukávy a na krk si pověsila zlatý řetízek s andělem. Z ramínka sundala zatuchlinou zapáchající bílý těžký kožich po matce. Obula se do vysokých, bytelných kozaček bez podpatku a zamkla za sebou. Většina procházejících lidí ji pozdravila nebo alespoň směrem k ní pokývla.

„Co se děje?“ chytla za rukáv jednu ze sousedek.

„Lojza prej našel na hřbitově mrtvolu.“

Tep se jí zrychlil. Potlačila zalapání po dechu, i když v temné noci by si toho sotva kdo všiml. Co se to stalo? Snažila se vši silou uklidnit.

Pomalým krokem následovala ostatní až ke hřbitovu. Vrata přetažená policejní páskou, světla z policejního auta a vzrušené tiché hovory vesničanů, kteří se snažili mermomocí nakouknout. Hlídkující policisté se strnulými pohledy působili nervózně. Museli na někoho čekat. Někoho, kdo rozdá rozkazy. Někoho, kdo si s tím vším bude umět poradit.

V chumlu rozpoznala široká Králova ramena. Stál k ní bokem a zíral ke hřbitovu. Musel si jí všimnout, protože na okamžik zachytila jeho pronikavý pohled. Musela si s ním promluvit, ale tady ne. Rozhlížela se, jestli neuvidí někoho, kdo by mohl vědět něco víc, ale všichni vypadali, že toho ví stejně málo jako ona. Lojza nejistě stál opodál, opřený o zeď. Mávla na něj, ale buď ji neviděl, nebo ignoroval. Vypadal zbědovaně a ještě otřeseněji než oba policisté. Zřejmě mu zakázali mluvit se sousedy, dokud ho řádně nevyšlechnou.

Mezi zachmuřenými tvářemi poznala detektiva poručíka Jaromíra Krausera. Sledovala, jak zběžně přejel pohledem po zástupu přihlížejících a pozdravil se s oběma policisty, než zmizel za hřbitovní zdí.

Policisté je začali vyzývat k rozchodu a popostrkovali je ven z náměstíčka. Hledala pohledem Krále, ale ten mezitím někam zmizel. Místo, kde před chvílí stál, zabral někdo jiný. Pak si všimla do kabátu zachumlaného starosty, který se vynořil za rohem úřadu. Zamávala na něj, aby upoutala jeho pozornost, a tentokrát se jí to povedlo.

„Oldo, ty něco víš?“

„Vím prd, stejně jako ty.“

Upřeně se na něj dívala, dokud neuhnul pohledem. Poodstoupil od ní a vykročil směrem k policistům. Zkontrolovala hodinky. Bylo příliš pozdě na to jít spát. Za chvíli stejně pojedou do Domažlic do porodnice. Odtrhla se od davu a vracela se zpátky k sobě domů.